

[Erik Eriksen.]

som den fremragende akademiske Teoretiker og som den i alle Spørgsmaal store og retroende Agitator. Men efter at have opnaaet sin nuværende meget indflydelsesrige Stilling som Formand og Ordfører for Socialdemokratiets Rigsdagsgruppe gav han Udtryk for en, maa jeg sige, ikke ringe Fordomsfrihed, en vis Borgerlighed og lagde stor Vægt paa at placere Socialdemokratiet og vel ogsaa Regeringen som det sociale Demokrati i Danmark. Aaret efter gik han endnu videre og erklærede sig som Tilhænger af tre saa udpræget liberale Goder som frit Beskæftigelsesvalg, frit Forbrugsvalg og fri Prisdannelse. Og endelig i Aar afsvor han alle Dogmer fra Fortiden. Man skulde saaledes tro, at der virkelig var noget om dette „fordomsfri“. Men det er der sikkert ikke, for ser vi paa den højtærede Statsministers Aabningstale eller følger ham paa hans Færden ude omkring i Landet, hvor der ganske vist bedes om gode Raad, saa er der absolut ingen Fordomsfrihed at øjne. Jeg vil indrømme, at ogsaa den højtærede Statsminister undertiden kan synes fordomsfri. Han var det ved Smørrebrødet i Ingeniørhuset, men længe varede det ikke. Det gaar med Fordomsfriheden som med baade Brødet og Drammen: den er hurtigt fordøjet. Og ser vi videre ud, ser vi paa Landbrugets Forhold, Importpolitikken eller Beskæftigelsespolitikken, saa er det ganske de samme Tanker og Principper, som har vist deres Afmagt nu gennem en Aarrække.

Derfor tror jeg ikke, man skal tillægge dette med de fordomsfrie Overvejelser alt for stor Betydning. I Virkeligheden er det saadan, at hos Statsministeren møder vi en gammel Socialdemokrats uhyre Konservatisme, som helt og fuldt dækkes af Thorkild Gravlund's Ord i hans klassiske Værk „Sognet“, hvor Flertallets Opfattelse af Fadervor siges at lyde: Jeg skulde hilse og sige, om det maa være, som det er, og blive, som det var. Der er for mig ingen Tvivl om, at det er paa Grundlag af denne Opfattelse, at Regeringssamarbejdet hviler — man kan kun sige desværre. Den Tilstand er nemlig uholdbar baade for Regeringen og for Erhvervslivet, for den giver i Realiteten en uhyre svag Regering og et sygt Erhvervsliv. Arbejdsløsheden fortæller jo i saa Henseende med tilstrækkelig Tydelighed om den Retning, hvori det gaar. Det er ganske uden Interesse at opgøre Arbejdsløshedstallet i Procenter af de organiserede Arbejdere; det eneste, der har Interesse i denne Forbindelse, er, hvor stor

en Part af den danske Befolkning der er henvist til at gaa ledig. Vil man endelig bruge Procenter for at tegne et Billede af Forholdene, maa det naturligvis være Procenter af de aktive Aldersgrupper, f. Eks. over 18 Aar og opefter, og bruger man den Fremgangsmaade, vil der være en stærk Stigning at notere i Arbejdsløsheden fra 1929 og til nu.

Der er gennemført forskellige Beskæftigelseslove. Fremgangsmaaden er jo stadig den, at alle vanskelige Problemer læses over paa Socialministeren. Jeg synes, at det tragiske i det hele taget er dette, at Regeringen og dens Partier ser Beskæftigelsesproblemet som en socialpolitisk Op-gave, medens det er en erhvervspolitisk, som paa det allernøjeste hænger sammen med de ulige Erhvervsvilkaar, der hersker Erhvervene imellem. Der lovgives, reguleres, centraliseres paa alle Omraader, hvad der naturligvis giver Regeringen en kolossal Magt, men sandelig ogsaa et Ansvar, der staar i samme Forhold.

Vi har ogsaa faaet Priskontrol, og jeg benytter Lejligheden til at spørge: Med hvilket Resultat? Maaske den højtærede Minister vil give en Redegørelse, og er Ministeren tilfreds med de opnaaede Resultater? For mindre end en Maaned siden oplystes det i Dagspressen, at Priskontrolraadets eneste synlige Indsats indtil Dato havde været at bogføre og optrykke godt 300 Prisaftaler. Men ærlig talt, var det det, man i sin Tid forestillede Forbrugerne? Jeg tror det ikke.

Der er ogsaa andre Omraader, inden for hvilke Offentligheden gerne vil have Besked om de hidtil opnaaede Resultater, og her vender jeg tilbage til Beskæftigelseslovgivningen. Der er al Grund til at spørge den højtærede Socialminister, om der foreligger noget Materiale, der kan give Oplysning om det Antal Personer, som denne Lovgivning har skaffet Beskæftigelse. Det er jo ad disse Veje, Regeringen vil fortsætte, saa det har sin store Interesse at faa en Redegørelse for, hvorledes de forskellige Grene af denne Lovgivning har virket med Hensyn til at give øget Beskæftigelse, ligesom det jo heller ikke vilde være uinteressant at høre noget om, hvorvidt der er nye Arbejder af særlig Interesse under Forberedelse.

Overarbejdsloven er ogsaa paa ny blevet aktuel. At den har voldt Besvær mangfoldige Steder, er jo hævet over enhver Tvivl, men hvis det nu tillige viser sig, at denne Lov intet nævneværdigt har betydet i beskæftigelsesmæssig Henseende, haaber